Perioada de timp actuală şi cea viitoare (11)

Venirea Domnului pentru Biserică şi pentru lume

Botschafter

© SoundWords, Online începând de la: 28.08.2018, Actualizat: 26.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Versete călăuzitoare: 1 Tesaloniceni 4.16-17 „(4:16) pentru că Domnul Însuşi, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, va coborî din cer; şi întâi vor învia cei morţi în Hristos; (4:17) apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiţi în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: şi astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul.“; Zaharia 14.4 „(14:4) Şi picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este înaintea Ierusalimului, spre răsărit. Şi muntele Măslinilor se va despica în mijlocul său spre răsărit şi spre apus: – va fi o vale foarte mare; şi jumătate din munte se va retrage spre nord şi jumătate din el spre sud.“

1 Tesaloniceni 4.16-17: Căci Însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu Se va pogorî din cer, şi întâi vor învia cei morţi în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul.

Zaharia 14.4: Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în faţa Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit şi spre apus, şi se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate spre miazăzi.

Venirea Domnului pentru Biserică şi pentru lume

a. Când Domnul va veni ca să ia Biserica Sa, atunci El nu va coborî pe pământ, ci va veni numai în văzduh, unde Adunarea va fi răpită în întâmpinarea Lui în nori (1 Tesaloniceni 4.16-17 „(4:16) pentru că Domnul Însuşi, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, va coborî din cer; şi întâi vor învia cei morţi în Hristos; (4:17) apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiţi în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: şi astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul.“). Când El va veni pentru judecată pe pământ, „picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în faţa Ierusalimului, spre răsărit” (Zaharia 14.4). „Toate naţiunile vor fi strânse şi vor fi coborâte în valea lui Iosafat; şi El le va judeca acolo” (Ioel 3.2).

b. Când Domnul va veni ca să ia Biserica Sa, atunci El va fi văzut numai de aceia care Îl aşteaptă spre mântuire, aşa cum am remarcat deja. Când El va veni pentru judecată, atunci va fi aşa „cum iese fulgerul de la răsărit şi se vede până la apus … atunci … toate seminţiile pământului se vor boci şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu mare slavă” (Matei 24.27,30). „Iată, El vine cu norii şi orice ochi Îl va vedea, şi cei care L-au străpuns; Şi toate seminţiile pământului vor plânge din pricina Lui. Da, Amin!” (Apocalipsa 1.7).

c. În venirea Domnului ca să întâmpine Adunarea Sa totul este numai plăcut şi încurajator, „un strigăt de poruncă” sau „un strigăt de încurajare”, cum s-ar mai putea traduce, „cu glasul arhanghelului şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu”, dar nu este nici o flacără de foc, nici o mânie, nici o răzbunare. Cât de cu totul altfel este când El porneşte să judece pământul, ca Acela care judecă drept şi luptă cu dreptate. „Ochii Lui sunt ca para focului; El este îmbrăcat cu o haină muiată în sânge; din gura Lui iese o sabie ascuţită, ca să lovească neamurile cu ea; căci El le va cârmui cu un toiag de fier; şi El va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu” (Apocalipsa 19.11-21; Isaia 63.1-6). „Căci iată, Domnul vine cu un foc şi carele Lui sunt ca un vârtej, ca să dea

mânia Sa cu furie şi mustrarea Sa cu flăcări de foc. Căci prin focul şi prin sabia Sa Domnul va intra la judecată cu oricine; şi mulţi vor fi cei ucişi de Domnul" (Isaia 66.15-16). El vine „într-o flacără de foc, aducând răzbunare pentru cei care nu cunosc pe Dumnezeu şi peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veşnică de la faţa Domnului şi de la slava puterii Lui" (2 Tesaloniceni 1.7-9). De asemenea oamenii „vor intra în găurile stâncilor şi în crăpăturile pietrelor, de frica Domnului şi de strălucirea măreţiei Lui, când El Se va scula să îngrozească pământul" şi „vor zice munţilor şi stâncilor: Căderi peste noi şi ascundeţi-ne de faţa Aceluia care stă pe scaunul de domnie şi de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui şi cine poate să stea în picioare?" (Isaia 2.21; Apocalipsa 6.16-17 „(6:16) şi ·spuneau munţilor şi stâncilor: „Căderi peste noi şi ascundeţi-ne de faţa Celui care şade pe tron şi de mânia Mielului; (6:17) pentru că a venit ziua cea mare a mâniei Lui, şi cine poate sta în picioare?""). Cu siguranţă aceasta nu este ziua mult dorită şi fericită a nunţii Mielului.

De altfel contrasul, pe care tocmai l-am arătat, între revenirea Domnului pentru Biserică şi revenirea Sa pentru Israel şi lume, este o urmare a contrastului pe care de asemenea îl observăm între absenţa Domnului cu privire la Adunarea Sa şi absenţa Sa cu privire la Israel şi naţiuni.

Plecarea lui Isus în cer, care pentru Israel şi naţiuni, popoarele pământeşti, este o judecată, pentru Adunare, poporul ceresc, este un izvor al binecuvântărilor. Dar când Domnul, potrivit ameninţării Sale, a mers iarăşi la locul Său şi a lăsat poporul Său fără Împărat (Osea 3.4; 5.15 „(3:4) „Pentru că fiii lui Israel vor rămâne multe zile fără împărat şi fără căpetenie şi fără jertfă şi fără stâlp şi fără efod sau terafimi." „(5:15) Mă voi duce, Mă voi întoarce la locul Meu, până îşi vor recunoaşte vina şi vor căuta faţa Mea. În strâmtorarea lor Mă vor căuta stăruitor"."), aceasta era asemenea cu ceea ce face un tată când, după ce a încercat zadarnic totul să îmbunătăţească pe copilul lui, îl lasă pe acesta, cel puţin pentru un timp, să se descurce singur. Dimpotrivă, prezenţa lui Isus în cer este pentru Adunare izvorul celor mai frumoase binecuvântări. Aşa poate El să Se arate înaintea lui Dumnezeu pentru ei ca Locţiitor, Apărător şi Înaintaş şi să dobândească pentru ei tot ajutorul şi toate mângâierile Duhului (Ioan 7.38-39; 14.1-13; 16.7 şi aşa mai departe).

Din aceasta rezultă şi diferenţa între venirea Lui pentru Adunare şi venirea Lui pentru Israel. Când El va reveni ca să ia Adunarea Sa, aceasta are loc pentru a o pune în posesiunea bunurilor pe care El le-a dobândit pentru ea şi din pricina cărora El S-a dus în cer, ca să le pregătească pentru ea. Când El va veni pentru Israel şi pentru naţiuni, care L-au lepădat, atunci El trebuie să înceapă cu judecată şi pedepsire, pentru ca El, după ce dizgraţia Lui a încetat, să-i poată binecuvânta (Luca 19.12-27; 20.9-18; Isaia 9).

d. Când Domnul va veni să ia Adunarea Sa, El este *„Fiul lui Dumnezeu"* (1 Tesaloniceni 1.10); ceea ce aminteşte foarte mult de caracterul ceresc al acestor fraţi, despre care El a spus înainte de a merge în cer: „Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru" (Ioan 20.17). Când El va veni să judece lumea, El Se numeşte „Fiul Omului" (Daniel 7.13; Matei 24.27,30,37,39,44; 26.64 „(24:27) Pentru că, aşa cum iese fulgerul de la răsărit şi se arată până la apus, aşa va fi venirea Fiului Omului." „(24:30) Şi atunci se va arăta semnul Fiului Omului în cer şi atunci toate seminţiile pământului se vor jeli şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu glorie mare." „(24:37) Şi cum au fost zilele lui Noe, aşa va fi şi venirea Fiului

Omului.“ „(24:39) şi n-au ştiut până a venit potopul şi i-a luat pe toţi, aşa va fi şi venirea Fiului Omului.“ „(24:44) De aceea şi voi fiţi gata, pentru că în ceasul în care nu gândiţi vine Fiul Omului.“ „(26:64) Isus ·i-a spus: „Tu ai zis. Mai mult, vă spun: de acum veţi vedea pe Fiul Omului şezând la dreapta puterii şi venind pe norii cerului“.“); ceea ce stă în legătură cu caracterul acelui moment este faptul că El va veni ca Fiu al lui David, ca să ocupe dreptul Lui contestat ca Împărat al lui Israel. El vine să ia în posesiune tronul lui David, tatăl Său, ca să domnească veşnic peste casa lui Iacov (2 Samuel 7.12-16 „(7:12) Când se vor împlini zilele tale şi vei adormi cu părinţii tăi, voi ridica sământa ta după tine, care va ieşi din trupul tău, şi-i voi întări împărăţia. (7:13) El va zidi o casă Numelui Meu şi Eu voi întări tronul împărăţiei lui pentru totdeauna. (7:14) Eu îi voi fi tată şi el Îmi va fi fiu. Dacă va face nelegiuire, îl voi mustra cu nuiaua omenească şi cu loviturile fiilor oamenilor. (7:15) Dar îndurarea Mea nu se va îndepărta de la el, cum am luat-o de la Saul, pe care l-am îndepărtat dinaintea ta. (7:16) Şi casa ta şi împărăţia ta vor fi întărite pentru totdeauna înaintea ta; tronul tău va fi neclintit pentru totdeauna»“.“; Luca 1.32 „(1:32) El va fi mare şi Se va chema Fiu al Celui Preaînalt; şi Domnul Dumnezeu Îi va da tronul lui David, tatăl Său;“).

e. Când Isus va veni să întâmpine Adunarea, aceasta are loc pentru a o lua la Sine, pentru ca acolo unde este El să fie şi ea. Când El Se va arăta să judece lumea, atunci Adunarea va veni împreună cu El, căci ea constituie o parte a acestei oştiri cereşti, care alcătuieşte suita Lui glorioasă. Cum ai putea să te îndoieşti de aceasta, dacă se ţine seama de faptul că această oştire „este îmbrăcată cu in subţire, strălucitor şi curat” şi că „inul subţire sunt faptele drepte ale sfinţilor”? (Apocalipsa 19.8,14 „(19:8) Şi i s-a dat să se îmbrace în in subţire, strălucitor şi curat“, pentru că inul subţire sunt faptele drepte ale sfinţilor.“ „(19:14) Şi oştirile din cer Îl urmau pe cai albi, îmbrăcate în in subţire, alb şi curat.“). De altfel şi Enoh a zis deja, al şaptelea patriarh după Adam: „Iată, Domnul vine în mijlocul zecilor de mii de sfinţi ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor şi să încredinţeze pe toţi cei nelegiuiţi de toate faptele nelegiuite pe care le-au făcut în chip nelegiuit şi de toate cuvintele tari pe care le-au rostit împotriva Lui aceşti *păcătoşi nelegiuiţi*” (Iuda 14-15). Această remarcă simplă ar trebui să fie suficientă ca să se diferenţieze aceste două arătări diferite ale Domnului. Când El vine cu sfinţii Săi, ca să judece lumea, atunci aceşti sfinţi trebuie ca mai înainte să fie luaţi la El.

f. Când Isus va veni să ia Adunarea, El este „Luceafărul de dimineaţă”, care, atâta timp cât noaptea acopere pământul, vesteşte venirea zilei, şi care va fi văzut numai de aceia care veghează (2 Petru 1.19 „(1:19) Şi noi avem mai tare cuvântul profetic, la care bine faceţi că luaţi aminte (ca la o lumină strălucind într-un loc întunecos), până se va ivi ziua şi va răsări steaua de dimineaţă în inimile voastre,“; Apocalipsa 2.28; 22.16 „(2:28) şi-i voi da steaua de dimineaţă».“ „(22:16) „Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu, ca să vă mărturisească acestea în adunări. Eu sunt Rădăcina şi Vlăstarul lui David, Steaua strălucitoare de dimineaţă“.“). Când El va veni pentru judecată, El va fi „Soarele dreptăţii”, care, după ce El va mistui, arzând ca un cuptor, pe toţi dispreţuitorii şi pe toţi cei răi, va aduce mântuire celor blânzi de pe pământ – şi anume acelora care au rămas statornici în mijlocul celor mai mari încercări, aşteptând mântuirea; „acelora care se tem de Cuvântul Său şi care sunt urâţi de fraţii lor, din pricina Numelui Său” (Maleahi 3.16; 4.1-2; Isaia 66.5 „(66:5) ? Ascultaţi cuvântul Domnului, voi, cei care tremuraţi la cuvântul Lui. „Fraţii voştri, care vă urăsc, care vă alungă pentru Numele Meu, au zis: «Domnul fie glorificat şi să vedem bucuria voastră!» Dar ei se vor ruşina“.“).

g. Când Isus va veni ca să ia Adunarea, El este asemenea unui Cap de familie, care vine să adune cele dintâi roade şi să le aducă lui Dumnezeu în Templul Său (Deuteronomul 26). „Potrivit voii Sale, El ne-a născut, prin Cuvântul adevărului, să fim ca cele dintâi

roade ale creaturilor Sale … noi, care mai dinainte am nădăjduit în Hristos" (Iacov 1.18; Efeseni 1.12 „(1:12) ca să fim spre lauda gloriei Sale, noi, care am sperat dinainte în Hristos;"). Când El va veni să judece lumea El va fi asemenea Capului familiei care vine să strângă recolta, care va lega buruienile ca să le ardă împreună cu paiele în focul care nu se stinge, şi care va strânge grâul în grânar, şi astfel El va curăţa pe deplin aria Sa (Matei 3.12 „(3:12) Cel a cărui vânturătoare este în mâna Sa; şi Îşi va curăţa în întregime aria şi Îşi va aduna grâul în grânar, iar pleava o va arde cu foc de nestins"."; Matei 13.30 „(13:30) Lăsaţi-le să crească amândouă împreună până la seceriş; şi, la timpul secerişului, voi spune secerătorilor: culegeţi întâi neghina şi legaţi-o în snopi, ca să fie arsă; iar grâul adunaţi-l în grânarul meu»".").

h. Pentru venirea Domnului pentru judecată sunt semne premergătoare. Fără să vorbim despre semnul Fiului Omului, care se va arăta atunci pe cer (Matei 24.30 „(24:30) Şi atunci se va arăta semnul Fiului Omului în cer şi atunci toate seminţiile pământului se vor jeli şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu glorie mare.") şi despre care nimic nu ştim, decât numai ceea ce ne este spus aici, fără să vorbim despre acest semn, spun eu, înainte să Se arate Fiul Omului iudeii trebuie să se fi reîntors în ţara lor şi Ierusalimul trebuie să fi fost reconstruit, decăderea între antihrişti va trebui să fi atins punctul culminant şi Evanghelia Împărăţiei să fi fost propovăduită în lumea întreagă. Însă nu ne este dat nici un semn care trebuie să premeargă venirea Domnului ca să ia Adunarea Sa. Pentru ea este totdeauna valabil „Cel care va veni!", „încă puţin, foarte puţin timp şi Cel care vine va veni şi nu va întârzia" (Evrei 10.37). „Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul! – zice Domnul Dumnezeu, Cel care este, Cel care era şi Cel care vine, Cel Atotputernic" (Apocalipsa 1.5,8; 8.11; 22.7,20).

Timpul şederii Adunării pe pământ nu este măsurat niciodată în ani sau luni sau zile – cu un cuvânt, nu este determinat după rotirea soarelui sau a luni, aşa cum este în cazul lui Israel şi a sfinţilor de pe pământ, deoarece în cer, de unde Adunarea este, nu sunt nici ore, nici ani, nici anotimpuri, şi fără îndoială şi de aceea, pentru că Domnul vrea ca ea să-L aştepte permanent. Totdeauna este „încă puţin" (Ioan 14.9; 16.16; Evrei 10.37 „(10:37) „Pentru că încă puţin, foarte puţin şi Cel care vine va veni şi nu va întârzia.").

Se spune într-adevăr că Pavel i-a învăţat pe credincioşii din Tesalonic să ia seama la semnele care premerg venirea Domnului ca să-i ia (2 Tesaloniceni 2.1-3 „(2:1) Vă rugăm dar, fraţilor, pentru venirea Domnului nostru Isus Hristos şi strângerea noastră împreună la El, (2:2) ca voi să nu vă lăsaţi repede clătinaţi în gândire, nici să nu vă tulburaţi, nici prin duh, nici prin cuvânt, nici prin epistolă, ca fiind de la noi, ca şi cum ziua Domnului ar fi prezentă acum. (2:3) Nimeni să nu vă înşele în nici un fel, pentru că această zi nu va fi dacă nu va veni întâi lepădarea de credinţă şi nu va fi descoperit omul păcatului, fiul pieirii,").

Dar dacă aceasta ar fi fost intenţia lui Pavel, atunci el s-ar fi contrazis, prin aceea că el a îndemnat foarte des pe fraţii lui să fie într-o permanentă aşteptare a Domnului. Şi nu ar însemna că el se contrazice în modul cel mai vizibil, dacă el îndeamnă să aştepte zilnic pe Domnul, şi în acelaşi timp învaţă că înainte ca El să vină trebuie să se mai împlinească unul sau altul din lucrurile viitoare, că decăderea trebuie să fi atins punctul culminant, că antihrist trebuie să fie arătat, şi aşa mai departe? Dacă toate aceste lucruri trebuie să aibă loc înainte să vină Domnul, ca să ia Adunarea Sa, atunci eu voi aştepta numai împlinirea acestor semne, care nu se pot realiza într-o singură zi, şi până atunci eu pot trăi fiind sigur că Domnul încă nu va veni.

Nu, nu acesta era gândul lui Pavel; însă credincioşii din Tesalonic au fost neliniştiţi, prin aceea că li s-a spus şi li s-a scris, că „ziua lui Hristos ar fi venit deja”; aşa cum şi în zilele noastre fac unii creştini, că în fiecare revoluţie, fiecare strigăt de război, fiecare eveniment, care are loc puţin în afara derulării obişnuite a lucrurilor, văd un semn al venirii Fiului Omului (Matei 24), şi care de asemenea spun: „A venit ziua lui Hristos”. Dacă ar fi aşa, am avea motive să fim consternaţi, noi cei care, ca şi credincioşii din Tesalonic, aşteptăm pe Isus din cer, ca să ne salveze de mânia viitoare, căci ne-am fi înşelat în aşteptarea noastră de a fi luaţi în întâmpinarea Capului nostru, ca să fim uniţi cu El înainte ca El să verse potirele mâniei Sale peste această lume. Această nelinişte voia Pavel s-o preîntâmpine la fraţii săi din Tesalonic. De aceea el le aminteşte, că înainte să vină ziua lui Hristos, (aceasta înseamnă judecata şi Împărăţia), va trebui să vină decăderea şi să se arate omul păcatului; dar el nicidecum nu spune că Domnul nu va lua Biserica Sa înainte să aibă loc aceste lucruri. Dimpotrivă, el voia să-i consolideze în această speranţă, pe care el le-a dat-o şi care era în pericol să fie zguduită prin învăţături greşite. De aceea el le aminteşte în versetul 13, că ei nu au fost rânduiţi spre mânie, ci la mântuire şi să obţină slava. Aşa le-a spus deja în 1 Tesaloniceni 5.8: „având drept coif nădejdea mântuirii. Pentru că Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie” – nu ne-a aşezat ca să avem parte de ziua mâniei Mielului, deoarece dimpotrivă în ziua aceea noi vom judeca lumea împreună cu El –, „ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos, care a murit pentru noi, pentru ca, fie că veghem, fie că dormim” –, aceasta înseamnă, fie că trăim, atunci când El va veni, sau am murit înainte – „să trăim împreună cu El”. Căci toţi, atât cei înviaţi cât şi cei transformaţi, vor fi răpiţi împreună în întâmpinarea Lui, pentru ca să fie pentru totdeauna la El.

Marele necaz între cele două veniri ale Domnului

Dacă am văzut că venirea Domnului, ca să ia Adunarea Sa, şi venirea Lui, ca să judece lumea, sunt două lucruri diferite, se poate pune întrebarea, ce ne îndreptăţeşte ca între aceste două veniri să aşezăm necazul cel mare, şi că drept urmare Adunarea nu trebuie să treacă prin acest necaz.

Am avut deja ocazia să atragem atenţia cu privire la făgăduinţa Domnului dată adunării din Filadelfia: „Te voi păzi de ceasul încercării”, după care Laodiceea va fi vărsată din gura Lui. Nu merită acestea să fie serios luate în seamă? Şi cum se poate da o explicaţie mai exactă şi mai completă despre această revelare, dacă în aceasta nu se vede răpirea Adunării înainte de a veni ceasul încercării? Cu siguranţă sistemului, care învaţă că lumea întreagă va fi mântuită la sfârşitul perioadei actuale, îi este surprinzător să audă că Domnul adunării din timpul acesta spune îngerului adunării: „te voi vărsa din gura Mea!” Într-adevăr, după toate acestea Domnul stă încă la uşă şi bate, pentru ca dacă cineva aude glasul Lui şi Îi deschide, să intre la acesta şi să mănânce împreună cu el cina. Deci astfel Domnul va avea şi atunci pe cei aleşi ai Lui; dar aceşti aleşi nu au caracterul mădularelor Adunării, aşa cum le-am studiat cândva.

Dacă apostolul Pavel spune credincioşilor din Tesalonic: „Căci taina fărădelegii a şi început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o opreşte acum să fie dat la o parte. Şi atunci se va descoperi acel nelegiuit …” (2 Tesaloniceni 2.7-8 „(2:7) Pentru că taina fărădelegii lucrează deja, numai până când cel care o opreşte acum va fi luat din cale; (2:8) şi atunci va fi descoperit cel fărădelege – pe care Domnul Isus îl va mistui cu suflarea gurii Sale şi-l va desfiinţa prin arătarea venirii Sale –“), nu vrea el atunci să vorbească despre

Adunare? Nu este Adunarea acestui popor dedicat Numelui Domnului, care aici pe pământ depunând mărturie despre El este încă obstacolul ca să nu se arate omul fărădelegii? Dar când Adunarea va fi luată din cale, aceasta înseamnă, răpită din lume şi adunată în locurile cereşti, atunci satan va fi alungat din cer şi, în timp ce el coboară pe pământ cu mare mânie, el însuşi va trezi pe antihrist, unealta intenţiilor lui rele. Vai de locuitorii pământului de atunci, căci va fi ceasul necazului cel mare (Apocalipsa 12.7,12 „(12:7) Şi a fost un război în cer: Mihail şi îngerii lui luptau împotriva balaurului. Şi balaurul a luptat, şi îngerii lui;“ „(12:12) De aceea bucuraţi-vă, ceruri, şi voi, care locuiţi în ele! Vai de voi, pământ şi mare, pentru că diavolul a coborât la voi, cuprins de mânie mare, ştiind că are puţin timp“.“).

Acestui studiu mai trebuie adăugat următoarele: Este una din cărţile cele mai importante ale Scripturii, care în mod evident se referă la timpul sfârşitului veacului acesta şi în care în orice moment găsim exprimate sentimente care nu pot aparţine Adunării; este cartea Psalmilor. Cine o citeşte fără idei preconcepute va recunoaşte repede în expresiile folosite cântările plăcute ale lui Israel (2 Samuel 23.1 „(23:1) Şi acestea sunt cele din urmă cuvinte ale lui David:David, fiul lui Isai, zice,şi omul care a fost ridicat în înălţime –unsul Dumnezeului lui Iacovşi psalmistul plăcut al lui Israel – zice:“), în care prin Duhul este cântat Mesia, sunt cântate suferinţele Lui, luptele şi gloriile Împărăţiei Sale, aşa cum aceasta este spus în general de profeţi (1 Petru 1.11 „(1:11) cercetând spre care sau ce fel de timp arăta Duhul lui Hristos, care era în ei, mărturisind dinainte patimile care erau pentru Hristos şi gloriile de după acestea.“). Suspinele, rugăciunile, care iau naştere în cei credincioşi ca urmare a batjocurilor şi prigoanelor din partea celor păcătoşi, speranţele, cântările de triumf şi mulţumire, pe care le inspiră lor revenirea Împăratului lor, nimicirea vrăşmaşilor Lui şi instaurarea Împărăţiei Sale – toate acestea constituie o istorie profetică a timpului sfârşitului.[1]

Noi am spus deci, că multe din sentimentele exprimate în aceşti Psalmi nu pot fi în Adunare, ca de exemplu:

a. Psalmii vorbesc permanent despre Israel şi naţiuni ca popoare, chiar ca popoare vrăjmaşe lui Dumnezeu, deoarece ele sunt duşmanii poporului Său. După aceea ei ni-i arată pedepsiţi şi apoi binecuvântaţi împreună cu împăraţii şi conducătorii lor. În Adunare nu este vorba de popoare, ci despre păcătoşi, fiecare dintre ei fiind pierdut şi salvat personal în Hristos, fără vreo diferenţă de popor.

b. În Psalmi sfinţii se roagă pentru răzbunare pe duşmanii lor. „Zdrobeşte-le dinţii din gură! … Să se risipească întocmai ca nişte ape care curg! … Cel drept se va bucura la vederea răzbunării, îşi va scălda picioarele în sângele celor răi. Şi atunci oamenii vor zice: Da, este o răsplată pentru cel drept. Da, este un Dumnezeu care judecă pe pământ!” … Varsă-Ţi mânia peste popoarele care nu Te cunosc şi peste împărăţiile care nu cheamă Numele Tău” (Psalmul 58; 59; 79; 83; 140). Acesta nu este felul de gândire al Bisericii lui Dumnezeu.

c. Speranţa celor drepţi în Psalmi este aceasta: să vadă pe cei răi nimiciţi de pe pământ, dar ca ei să rămână pe el, ca să fie binecuvântaţi cu tot felul de binecuvântări pământeşti. „Făcătorii de rele vor fi nimiciţi, dar cei care nădăjduiesc în Domnul vor stăpâni pământul. Încă puţin şi cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde era şi nu va mai fi. Cei blânzi moştenesc pământul şi se vor desfăta în belşug de pace” (Psalmul 37.9-11 şi aşa mai departe). Este aceasta speranţa Adunării? Nicidecum. Adunarea

deja îndreptăţită nu va veni la judecată cu cel păcătos, şi înainte de toate ea nu va rămâne după judecată pe pământ ca să fie copleşită cu binecuvântări pământeşti. Dimpotrivă, nădejdea ei este să fie scoasă din mijlocul celor răi, pe care îi lasă aici jos sub judecata lui Dumnezeu, ca să meargă la Mântuitorul ei.

Rezumat

Cine nu simte diferenţa mare a caracterului, care are ca premise speranţe aşa de diferite? Deoarece caracterul sfinţilor acestui timp nu poate fi caracterul mădularelor Adunării, rezultă că Adunarea nu mai poate fi pe pământ şi drept urmare trebuie să fie răpită înainte de necazul cel mare. Aceasta este în deplină concordanţă cu ceea ce noi am văzut cu privire la natura ei şi la destinarea ei.

Revenim la acest principiu simplu. Felul de gândire divin, despre care fiecare epocă este o revelare deosebită, este felul de gândire pe care Duhul lui Dumnezeu l-a inspirat în mod deosebit sfinţilor epocilor respective. Căci altfel ar fi contradicţie în Dumnezeu, prin aceea că Duhul Său ar inspira sfinţilor Său feluri de gândire care ar fi în contradicţie cu cele ale Lui şi a căror realizare El o vrea în momentul respectiv. Deoarece Adunarea este revelarea desăvârşită a harului şi răbdării lui Dumnezeu faţă de lume, ea trebuie să vestească acest har desăvârşit, fără însă să tacă cu privire la Împărăţia Domnului. Mărturia ei este: „Cine crede în Fiul are viaţa veşnică, şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă” – şi rugăciunea ei: „Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22.20). Dar când răbdarea lui Dumnezeu s-a epuizat şi Adunarea Sa a fost adunată, El Se ridică de pe tronul Său ca să pedepsească lumea cu plăgile Sale; atunci şi sfinţii Săi, care împărtăşesc simţămintele Sale, vor vesti judecata care se apropie. Şi cum ar putea ei atunci să ofere harul Său, care a fost oferit Adunării, când ea a fost adunată la Domnul ei? Sfinţilor, care vor locui atunci pe pământ, nu le rămâne altă perspectivă, decât să fie salvaţi în timp ce trec prin judecăţi, aşa cum Noe a fost salvat când a trecut prin apele potopului. Mărturia sfinţilor în momentul acela este:

„Temeţi-vă de Dumnezeu şi daţi-I slavă, căci a venit ceasul judecăţii Lui” (Apocalipsa 14.7). Ei vor implora: „Să piară păcătoşii de pe pământ şi cei răi să nu mai fie!” (Psalmul 104.33-35).

Adnotare

[1] Dacă Psalmii nu sunt cântările Adunării, şi dacă aceasta nu este chemată să aplice direct la sine aceste cântări, totuşi din aceasta nu rezultă că ea trebuie să neglijeze citirea acestora sau că ea ar pierde ceva prin citirea acestora. Căci în primul rând în ei sunt principii generale, de la care Dumnezeu în căile Sale cu oamenii niciodată nu Se abate, şi deci care se regăsesc în toate epocile – ura Lui împotriva răului, pe care El mai devreme sau mai târziu îl va pedepsi, prin aceea că El prinde pe cei înţelepţi în înţelepciunea lor şi lasă pe cel rău să cadă în groapa pe care El a săpat-o; îndurările Sale, care depăşesc toate lucrările Sale; suferinţele şi ascultarea desăvârşită a Fiului Său preaiubit, pe baza cărora El iartă nedreptăţile şi vindecă neputinţele acelora care se încred în El. Acestei căi ale lui Dumnezeu privite în Psalmi sunt permanent bucuria creştinului. Dacă el a fost învăţat numai de Duhul ca în toate acestea să deosebească partea deosebită a lui Israel, atunci el nu va fi în pericol să se rătăcească în aplicări false, aşa cum deseori s-a făcut, şi gânduri şi speranţe au fost legate de pământ, care de fapt ar trebui să fie îndreptate numai în sus.

Dar dacă în Psalmi se vede o istorie profetică a timpului sfârşitului, atunci ea trezeşte interese deosebite. În câmpul nesfârşit şi minunat al revelaţiilor lui Dumnezeu ni se deschide o perspectivă nouă. Multe locuri, care până atunci ne-au oferit un sens neprecis, sau pe care noi în nici un fel nu le puteam uni cu înţelegerea noastră despre căile lui Dumnezeu, devin pentru noi simple şi clare, dacă ele apoi îşi găsesc adevăratul lor loc, Fără îndoială noi avem privilegiul să nu mai fim pe pământ în timpul zilelor triste de la sfârşitul veacului; însă ceea ce Dumnezeu ne-a revelat corespunzător bunei Sale plăceri, este de aceea interesant. Poate fi pentru noi indiferentă lupta Domnului nostru cu duşmanii Săi, triumful Său definitiv şi instaurarea Împărăţiei Sale pe pământ, dacă iubim pe Domnul şi dacă ne amintim că noi vom triumfa şi vom domni împreună cu El? Nu, în timp ce noi aplicăm Psalmii, precum şi toţi ceilalţi profeţi, direct la Israel, nu pierdem nimic; noi nu ne facem mai săraci, numai dacă a-se-face-sărac ar însemna că s-ar lua cerul ca moştenire în locul pământului: căci diferenţa între Israel şi Adunare constă totdeauna în aceasta.

Tradus de la: Der gegewärtige und der zukünftige Zeitlauf (11)

Articol apărut în franceză: *Mesagerul mântuirii în Hristos* – anul de apariţie 1857

Traducere: Ion Simionescu